

Димитаръ, когато му го изнеса и когато му кажа: „Тоя байрякъ ща да носа азъ сама. Хайдете напредъ!“ Охъ, сърцето ми ще да изскокне отъ радостъ.

Чуватъ са тръби и изведиашъ захващатъ да гърматъ пушки и да цвилатъ коне. Стоянка и баба Койка скачатъ на-краки, а Хаджи Димитаръ и неговите юнаци излизатъ на сцената.

ЯВЛЕНИЕ III.

СЪЩИТЕ и ЯСЪНОВАТА ЧЕТА.

ЯСЪНОВЪ (са спуща и прегърща Стоянка).

Здрава ли си?

СТОЯНКА.

Здрава съмъ. Добре дошълъ. Чѣкай малко, чѣкай да ти донеса нѣщо. (Отива въ една изъ къщиците, износва единъ байрякъ и подава го Ясѣнову.) На ти още единъ байрякъ. А знаешъ ли, кой ще да носи тоя байрякъ? — Азъ сама, азъ ща да го носа. . . Но ти си имашъ байряктаринъ, — азъ ща да стана байряктаринъ на Христовича.

ХРИСТОВИЧЪ.

Да е живъ байряктаринътъ ми! Напредъ, момчета! Когато у жените са появява юнашко сърце, то мъжете трѣба да станатъ левове.

МНОЗИНА.

Да е живъ Христовичъ и неговиятъ байряктаринъ! Да е жива България и нейните вѣрни синове!

ЯСЪНОВЪ.

Хайде приготвявайте са, юнаци, защото турците скоро щатъ да ни настигнатъ.